

Til § 30.

Toldgodtgørelsen for Sukker og Sirup er nu fastsat saaledes:

for Kandis samt Sukker i hele Mer sønder-
flaede Toppe, Blader, Rager eller deslige
uden Hensyn til Farven, og for pulveriseret
Sukker, der svarer til Amsterdammer Stan-
dardprøve Nr. 18 eller er lysere end denne,
pr. 1,000 Pbd. .... 51 Rdl. 39 $\frac{3}{4}$
eller pr. 1 Pbd. .... 4,925 $\frac{3}{4}$
for Sirup pr. 1 Pbd. .... 2,3 $\frac{3}{4}$
I Stedet for disse Beløb har Forslaget
for Kandis etc.

pr. 1,000 Pbd. .... 100 Kr.
eller pr. 1 Pbd. .... 10 Dre
for Sirup pr. 1 Pbd. .... 3,5 Dre.

Den nuværende Godtgørelse 102 Kr.
60 D. pr. 1,000 Pbd. Kandis etc., bifaldtes
ogsaa af den i sin Tid nedsatte Sukkerkom-
mission, og maa antages i det Hele at svare
til Raffinaderingsforholdene her. Den blev
omtrent uforandret optaget i de i 1871 og
1872 forelagte Lovforslag, kun forhøjet til
mellem 103 og 104 Kr. pr. 1,000 Pbd. og
endelig ved Forslaget af 1873 sat til 103 Kr.
pr. 1,000 Pbd. Naar det nu foreslaas at
nedsætte den til 100 Kr. pr. 1,000 Pbd. ligger
dette i, at det her i Landet tilvirkede raffi-
nerede Roesukker, der med Hensyn til Godt-
gørelsen maa behandles som raffineret frem-
med Sukker, kun betaler en Afgift af 9,88 D.
pr. Pbd., og der vilde derfor ved en Godt-
gørelse som den nuværende kunne indvindes
ikke ubetydeligt ved at udføre det til Udlandet.
Med et Godtgørelsesbeløb som det fore-
flaede er derimod Forfællelsen mellem dette
og Afgiften kun 12 D. pr. 100 Pbd., hvad
der formentlig er for ringe en Udsørfels-
premie til, at den kan komme til at spille
nogen større Rolle; og hertil kommer paa
den anden Side, at en Nedsættelse som den
foreflaede næppe kan antages at ville have
nogen større Betydning lige overfor den
stadig forbedrede Industri.

Til § 31.

Den her omhandlede Tilbagebetaling af
erlagt Told for Metalvarer, der anvendes
ved Bygning eller Reparation af inden-
landske Fartøjer og Waade, er anset for at
være nødvendig, naar det danske Skibs-
byggeri skal have nogenlunde gode Udsigter
til at kunne optage Konkurrencen med det
udenlandske; thi vel er der foreslaaet Told-
lettelser for en Del af de Materialier, der
anvendes til Skibsbygning (forskellige Jern-
og Jarvevarer), men desuagtet er Indførsel-

stolden paa Skibe, 3 pCt., sikkert vistnok
i det Hele noget lavere end paa Materia-
lierne dertil.

Til §§ 34—36.

Efter Forslaget skal der svares en
noget højere Afgift for Benyttelsen af
Toldpathusene i Kjøbenhavn end for Told-
pathusene i Provinsen. I og for sig synes
dette at være rimeligt allerede af den Aarsag,
at private Pathusrum vistnok gennemgaaende
ere kostbarere i Kjøbenhavn end i Provin-
serne, hvor passende Grund som Regel kan
erhverves betydeligt billigere end i Forret-
ningskvartererne i Kjøbenhavn, men det er
dog ikke dette Hensyn, der har fremkaldt nær-
værende Forslag, men derimod Frygten for,
at Fastsættelsen af den samme lave Pathus-
leje for Kjøbenhavn som for Provinserne
vilde have til Følge, at de Handelende i en endnu
højere Grad end hidtil vilde finde Fordel
ved, fremfor at leje anden Plads, at benytte
Toldboden som Lagringssted for deres Varer,
hvorved de allerede nu indskrænkede Lokalit-
eter, til Skade for det Gods, som skal og
bør løses der til videre Toldbehandling,
vilde blive aldeles utilstrækkelige.

I øvrigt ere Udfæstets her omhandlede
Paragrafer i det Væsentlige overensstem-
mende med de tilsvarende Paragrafer i
Loven af 1863.

Naar Dagen for Generalangibelsens
Afgivelse regnes som Oplæggelsesdag, og det
derefter kun i et Tidrum af 8 Dage er
tilladt Varer at henligge, forinden der be-
regnes Pathusleje, kan det navnlig i Kjø-
benhavn hænde, at der kan paaløbe Pathus-
leje for Varer, der kun have været op-
lagte i en Dag, idet Skibets Udløsning har
medtaget længere Tid end 8 Dage. Fristen
er derfor forlænget til 15 Dage, hvad der
turde være passende, da paa den anden
Side en for lang Frist kunde føre til, at
Toldbodpathusene og Pladserne bleve over-
fyldte med Gods.

§ 50 i Loven af 1863 bestemmer, at
Udgifterne ved Bekendtgørelse om Gods,
der henligger uafhængt i Toldbodpathusene,
skulle fordeles paa disse Varer i Forhold til
Pathuslejens Beløb. Denne Fordeling kan
let blive ubillig lige overfor lidet værdifulde
Varer, og man har derfor forandret denne
Bestemmelse saaledes, at efter Forslaget Ud-
gifterne ville blive beregnede efter den for-
holdsvis Del af den samlede Udgift, som
Bekendtgørelse om den paagældende Vare
efter Lineantal har kostet.